

Endast det kapitalistiska samhällets avskaffande kan skapa verklig fred.

"Så länge den militäristiska maktapparaten finns kvar, kvarstår krigsrisken.—Fackförbundet måste utgöra alla stater; internationell skiljedomstol måste tillämpas."

Ett upprop med anledning av fredsdemonstrationerna.

Från fackföreningsinternationalen, socialistiska arbetarinternationalen, internationella ungdomsförbundet utskändes för ett par veckor sedan följande upprop med anledning av över hela världen då förestående fredsdemonstrationerna:

Arbetare och arbetarekvinnor i alla länder! Påminnen eder den tid, då det stora kriget började. Blieken till är tillbaka! Påminnen eder framför allt de första dagarna och veckorna, då ni ännu ej visste om, vilka kval och smärtor ni senare skulle få erfar...

Efter en människokölder av fred i Nord, Väst och Mellanuropa begrepp massorna iniet av vad som hände dem. Överallt trodde de sina tidningar, som sade att deras land var det som överfallit, överallt arbetade solidaritetsklubbarna till försvar. Men dessutom framstod kriget som en ny stor upplevelse, och blott allt för kärna trodde människorna den legnaktiga fabeln, att kriget skulle bekymmer. Ur kriget skulle lycka och välsignad framgå, ja, till och med arbetslöshetens avtagande vägrade man profetera. Påminnen eder om arbetarkamrater, som då ryktes med av hurraptristiteten, och fråga i stället eder själva, om ni ej själva tillhörde dem som dökade under för krigsberedningen...

Krigets fruktansvärda verkligt öppnade snart människornas ögon. Där denna blodiga Molok satte sin fot, var det snart slut med entusiasmen. Älskade folket av en försmädd fruktansvärda, där hördes vektiga och råde en nöd av aldrig förr kända mått. Det första offer var det otygliga Belgien. Genast vid början av kriget fick det erbara krigsbarbari i all dess förskräcklighet. På dagar senare visade kriget sitt sanna ansikte också i öster. Tio tusenden och åter tiotusenden av kvinnor, barn och äldre drögo i vild flykt från den ryskoösterrikiska gränsen i det 'dne av sina länder.

Område efter område drabbades av ofärd. Ruiner och gravar överallt. Nordfrankrike, Serbien och östra Polen förvandlades till ödemarker. Paris skakades av kanonernas eld. I London bergrade man de oersättliga konstskatterna undan flygarnas bomber i de djupaste källare. Den underbara Beimskatelären blev sländer skuten, och Königsberg, filosofen Kants stad, blev härjad. Till lands som till sjös svepte förstörelseraseror ett fram och baksåte döden i lika mått som de kämpande soldater och icke kämpande civilbefolkning. Hundratusen betäckte slagfältet örnar fann döden i haven. Hela Europa blickade hungeröppet i ögonen. Förfläggat var livsmedelöden i Tyskland och Österrike, där den planmässiga liköden fick allt fruktansvärdare följder. Från land till land, från världsdelt till världsdelt gick krisets furie. Asien, Afrika, Amerika sjönko allt djupare ned i ofärd. Men allt jämnt dåande jubelhyllningerna på de platser, som lågo fjärran från skottlinjen. Och denna motståndning mot krigsberedning och krigsplaner varade genom hela kriget.

Miljoner villa i sina gravar, miljoner krympkralor leva bland oss, miljoner barn skola för hela Hvet härda den "stora tidens" stämpel, miljoner döda och hunger. Ännu är ej det ekonomiska livet i gång, ännu kan vem som vill se krigets fördöelse. Men redan våga sig krigshetsarna fram. De spekulera i människornas dilliga minne. Ludendorff och Poincaré bleve plagna vid valen i år. Men låtom oss ej bedraga oss. Ju mer tid som går, desto lättare blir det att åter uppväcka krigsstämningen. Och därför måna vi eder att använda det ta minnesår av krigets utbrott för att väcka till erinran all den förskräcklighet, som vi upplevat, för att fästa i minnet, att det aldrig mer bör förekomma ett krig.

Avskyn för krig råcker dock ej. Folken måste komma till kunskap om krigets orsaker för att kunna avvärja det. Det räcker ej att fördöma de förbrutna, vars skuld är klart fastställt i deras egna ämbetskrivselser, utan vi måste avskaffa en världsordning, som alljämnt ger anledning till nya krisförhållanden, som ständigt hotar oss med all barbariets ofärd. Under kriget förkunnade man att man kämpade för att detta krig skulle bli det sista. Vi se dock, att militarismen alltjämt vinner i styrka. Den är förbuden bland de begrade, men bland de för förbundnasegrarna ha kappstridningarna nätt en aldrig hittills skadad blomning.

Idrottsentusiasmen i sin pyrdno.

I Finska Amerikanaren hitta vi följande godbit rörande idrottsentusiasmen, då hen utrat till följande färd. Stockholmspressen har skyndat till med sitt bredaste teje och innehåller både vittnes och teckningar i anslutning till notisen. En kassör omtalar ironiskt, huru man "i Finland samlar ihop 60,000 mark för att resa en staty över främsta kultur-nomenet, hr P. Nurmi, som löper hur många meter som helst på nästan ingen tid alla." Andra tidningar föreslå skämtsam, att man i Stockholm borde fylla en allé med statyer av idrottsugbar, och en tecknare visar, huru det skulle ta sig ut med boxare, brottare, höjdhoppare o. s. v. på postament. Stockholmsidningen citerar ett välutgående uttalande av prosten Lampe, som hälsade idrottsmannen ombord på Ångaren Ariadne och därvid bland annat skall ha uttrat, "att reusen på Lapplands tudor vid de finska skogarna sgrarna gnagade till av avand och Saharas struts rodnande gömde sitt huvud i sina silkeslena fjädrars dun." Den famösa nurmi-statyn har, kort sagt, som vi förutspådde, ställt den finska idrottsentusiasmen i en löjlig dager. Och det värsta är, att statybeslutet faktiskt är löjligt. Det måste vara märkt till med allt skulle vi varit så utmärkt som det var, innan man kom på den befängda idéen att glorifiera en Nurmi i jämbredd med en Runeborg."

WHEN USING WILSON'S FLY PADS READ DIRECTIONS CAREFULLY AND FOLLOW THEM EXACTLY

Da ni begagnar Wilson's Flugfångare — läs alltid bruksanvisningen noga och följ den noggrant. Den bästa av alla flugfångare. 10c pack av alla matvaru- och dikeverohandlare.

När samvetet slumrar.

"Gud tog ifrån mig mitt barn men gav mig i stället åter min älskade make."

Mamma! ropade den lilla flickan och kom andlös inrusande till modern, ack, om du bara visste, vilket vackert hopptåg Greta, som bor över gatan, har fått. Vet du, hur många färger det har? Fortfört hon livligt: rött, grönt och blått, tänk, mamma, tre färger! Hon tog för att hämta andan, och för att låta mamma få tid att känna sig riktigt älskligt, så fortsatte hon med en bejakande blick i de stora, blå ögonen: Ingen skulle vara gladare än jag, om jag ägde ett sådant.

— Vi få se, sade modern och klappade sin lilla vackra flicka på kinden, — kanske, men jag lovar inte såkert.

Dagen därpå vid middagsbordet sade fru Holm till sin man: — Jag tänkte be dig vara snäll och köpa ett litet färdigt hopptåg åt lilla Eva. Hon vill så gärna ha ett, en av hennes lekamrater har just fått ett, talar hon om, och nu är det naturligtvis stort sorg, att hon inte har ett likadant! Hon sade detta bråkande, som om det gällt att så fort som möjligt få det sagt.

— Vassa! Ett hopptåg! — Herrn i huset lade ner kniv och gaffel och såg tvärs över bordet på sin fru med en förintad blick.

— Ett hopptåg! Vet du egentligen, min kära Edith, vad ett sådant kostar? — Ja, jag tror, att det kostar bara en krona.

— Ja, bara en krona, säger du, är det bara, tycker du. Men jag får ursäkta dig, kära Edith, du har ju aldrig haft något begrepp om pennings värde. — Men för all del, gifv henne ett du, som inte tycker, att en krona är något att tala om.

— Ja, det skulle jag naturligtvis göra — svarade hans hustru i trött ton, men du vet mycket väl, att hushållspengar är så knapp tilltagande, att det är omöjligt att få ett öre över.

— Prat, lilla vän, prat, säger jag, uttrådat herr Holm och viftade med handen. Brist på hushållning, naturligtvis, men låt oss för all del inte tvivla, tillade han, du vet, att det inverkar skadligt på mat-smältningen.

Han torkade sig omständigt om munnen, reste sig och gick med mycken värdehet i 1 sitt rum. Här sjönk han ner i en bekväm stol och tände en 50-ers-cigarett.

Han lutade sig tillbaka i stolen, lade det ena benet över det andra och försjök i saliska drömmar, tydligen med blicken följande den blå, ringlande rök.

— En angenäm kväll i går, numlade han. — Dyrt blev det visserligen — en genomgående otur på poker — sjuftiofem kronor stök, och så hundra kronor, som vännen hade rådhövdningen vägrade. — Men, tillade han för sig själv — vem kan för Eva fått hjärta för sina vänner! Ja, livet vore i sanning rätt behagligt, om bara inte en del människor arbetade på att göra det otryggt. Som nu till exempel den kära Edith, det var ju rent av löjligt med hennes ständiga kax, som inte var nödvändigt, nej, i dessa dåliga tider föddes det samhället annat än av vinda pengarna till.

Om en stund inträdde jungfrun med kaffebrikken, och strax därpå från.

Då han såg, att hon gråtit, frågade han i misshäleten ton: — Hur är det fätt? Varför ser du så jämmerligt ut?

— Lilla Harald är dålig, det är bäst, att du kommer med in och ser på honom, han klakar över en förfärlig huvudvärk.

— Sådär ja, aldrig kommer du med annat än tråkigheter. Inte rör jag för att gossen är sjuk.

— Du vet ju, att han sett klen ut i flera dagar, svarade hon.

— Nå, vad kan det då vara? utbrast han förargad och slängde cigarran ifrån sig.

Då de kommo in till Harald, satt han vid ett bord och lekte med några trasiga tennisbollar. Ögonen voro matta, och de små händerna rörelser trötta och långsamma.

— Nå, hur är det med dig, min gosse, var har du ont, frågade fadern.

— I halsen, svarade den lille gossen matt.

— O Gud! utropade modern förärad, i halsen hade du ju inte ont nysa, min älskling.

— Nej, men nu, mamma

— Nej, men min kära Edith, du är då för barnsig, sade herr Holm för att pojken har litet ont i halsen behövde du väl inte taga vid dig, som om det gällde livet med det samma.

— Ja, men difteri går nu, och Harald är säkert svårt förkyld, du vet ju, att han gått utan galoscher i skolet nu på våren.

— Pjåsk! uttrådat herr Holm.

— Pappa, sade gossen med ansträngt röst, får jag en ask tennisbollar, men stora, mycket stora?

— Demheter, snäste fadern, lek med dem du har; man kan då verkligen bli nervös för mindre. Nu får jag i alla fall lov att — vänta mig inte så tidigt i kväll, du vet att jag skall träffa en bekant i och för affären. Ja, adjo, då, Edith kryta till de Harald, och visa, att du är en pojke.

När herr grosshandlaren ställde gästalt försvann i dörren, såg hans hustru efter honom med ett uttryck, som hade ett starkt uttryck av förskräckt.

— Min Gud, suckade han, hur har han blivit sådan, kan det vara den ständiga framgång, han haft, som förhärdat honom, så att han ej har det riaraste hjärta för varken mig eller barnen? O Gud, skall det aldrig bli annorlunda?

Dagen därefter var Harald sängliggande och klagade oupphörligt över sin hals.

Läkaren, som tillkallats, gjorde en noggrann undersökning. Hen beordrade genast barnets avvändande till sjukhus.

Ett par dagar därefter fanns lille Harald ej mer. Han hade dött på sjukhuset av strupejuka. Allt gick så hastigt, att det var svårt att fatta, att så var.

Herr Holm undvek nästan skyggt sin hustru. Han tyckte, att när han såg henne sitta hopsjunken och sträva framför sig med ett uttryck av brännande sorg i blicken, stack det till förmunderligt inom honom.

Ett par veckor gick. Edith gick åter omkring som vanligt och styrde och ställde i sitt hus, men hennes rörelser liknade en automats och ansiktet var som förstenat av sorg.

En dag, då hennes man gick förbi dörren till barnkammaren, hörde han lidelsefulla suckningar, som nästan övergingo till skrik, därifrån. Han tittade in.

— Edith! ropade han. Hon flag upp, där hon legat litad över bordet, och stridade nästan vitt på honom.

— Vad vill du? Unnar du mig inte ens min sorg, den kostar ju ingen peng.

Vid hennes häftiga rörelser tappade den nakna, hon hållit i handen, varvid händerna små trasiga tennisbollar föll ned framför hans fötter.

Han såg ett ögonblick på dem med mörk blick, därefter gick han hastigt in i sitt rum och stängde dörren efter sig.

Några dagar därefter inträdde Edith till sin man och sade med onaturligt lekn röst: — Eva är sjuk. Hon har feber och huvudvärk.

Han reste sig men stödde sig tungt på skrivbordet.

— Doktorn! Edith! Doktorn, skynnda, ring du!

Han sjönk ned i stolen igen. Hon kastade en flyktig blick på honom, då hon gick fram till telefonen, och såg utan rörelse, att han såg flera år äldre ut.

Veckor hade gått. Eva hade länge svavt mellan liv och död, men livet hade segnat, och nu var hon på bättringsvägen. Det hade varit en svår febersjukdom, hon var ytterst avmagrad och blek, men det lilla ansiktet riktigt riktigt av lycka, då hennes ögon vilade på de härligheter, som lågo kringspridda på hennes täcke. I mitten satt en stor förtjusande docka i sitt sidenklänning och stridade på henne med ett leende, som Eva fann alldeles underbart vackert. För övrigt fanns där en hel massa härliga saker, som Eva så många gånger beundrat och längtat efter, då hon sett dem i de stora lekaskarna bodarnas fönster, men bäst av allt var i alla fall ett mångfärgat hopptåg, just ett sådant som Eva så länge önskat sig. Ack, vad hon var glad! — Jag tror nästan det är möjligt att vara sjuk, mamma, sade hon småskrämda — för då har pappa pekat tid att sitta hos mig. — Det har ju aldrig annars, pappa, vände hon sig till fadern, som satt vid en sidan av sängen, och såll vid henne la magra hand i sin.

— Nej, min lilla flicka, jag har inte haft det förr, men nu blir det annorlunda, nu får jag tid att mycket ofta vara hos dig och mamma.

Han lutade sig ned och kyssade hennes hand, och Eva kände tydligt, att det föll en varm droppe på handen. Hon drog den åt sig och — ja, sannoligen, där låg en klar tår, som såg ut som en pärla — var pappa ledsen nu, när hon var så glad?

Hon såg på modern, som satt på andra sidan om sängen, och blev ännu mera förvånad.

Det var besynnerligt! Pappa krått och mamma skattar; Årminstone smälgo hon då och såg riktigt lycklig ut.

Lilla Eva skulle bra gärna ha velat fråga, vad det skulle betyda, men hon kom just nu ihåg, att mamma sagt en gång, att det finns många tillfällen, då barn inte skall fråga, och de också förstå, och lilla Eva tänkte, att det här är bestämt ett sådant tillfälle, och så teg hon.

Senare på kvällen, när Eva sov lugnt och gott med sitt hopptåg bredvid sig, stod hennes far framme vid dörrstret och såg bort mot den nedglände solen, som sakra sjönk bakom de höga trädtopparna, lämnande ett svagt rösenkimmer efter sig.

Hans hustru kom tyyst fram och ställde sig vid hans sida. Vad tänker du på?

Han räckte ut handen och drog henne till sig.

— Jag tänker på Harald, sade han sakta. — Mitt samvete har sovit hårt, så hårt, att det förmodligen bebovade dessa prövningar för att väckas. Är du säker på, Eisekade, att du kan förlåta mig?

Hon lutade sig ömt intill honom.

— Gud har tagit från mig mitt kärta barn men i stället återgivit mig min älskade make, svarade hon enkelt.

DANSKA ISHAVSFARARE UPPLÉVA ÅRHUNDRETS STÖRSTA ÄVENTYR

21 förlorade själar, som nu "ombord" på ett isberg, tagit sig fram till räddning.

Ett verkligt äventyr på havet, som överträffar allt dikten bujder.

Från Reykjavik, Islands huvudstad, meddelas en historia, som i all sin vildhet en sannhet har en doft av viltkassaga.

Den 9 augusti i fjol vände danska nordvattensbåten Teddy hemåt från en uppräktsfärd i de arktiska farvattnen. Expeditionen bestod av en besättning om elva män och tio "trappers", vilka senare voro skola-de vetenskapmän, beväpnade med instrument och kartor.

Sin uppgift hade expeditionen knappt hunnit fylla och starta hemåt, förrän isen med obeveklig styrka och utåhållighet fannad båt och besättning. Man insåg snart, att här hjälpte icke sina skeppor och ingen vanlig sjödjupslin. Här gällde att organisera sig utanför alla kända lagar och enligt och lydigt under vald anförare skola vinna seger i en ojämn kamp. Till den ändan valdes som ledare den yngste av fartygets tre officerare, "jagutvare" danske löjtnanten Louis Jensen från Köpenhamn. Han tog genast kommandot och blev genom dag och natt under ett långt år expeditionens chef och det samliga äventyrets hjälte.

Sakta och varligt stävade Teddy mellan isbergen mot söder. Under elva dygn lyckades man hålla sig i något så när farbart vatten. Men på tolfte dagen blev isberget Teddy övermäktigt. Aven ett fartyg byggt för kamp mot is, kan i ländern ej motstå det oerhörda trycket, om det ej lyckas komma loss i tid. Och Teddy timma slog den stund, då pumparna ej längre kunde hålla fartyget påläns.

Då var intet annat att göra än att lyda chefsens order — flytta över till isberget!

"Ombord" på isberget.

Då började den kanske djvåraste och mest egenartade sjömanöver i all världens historia! Den 9 oktober 1923 tog löjtnant Jensen varje levande själ på Teddy med sig "ombord" på ett 300 fot från fartyget flytande isberg. Ett par grova trossor förbundna med isberg och fartyg, vilket senare blev sådana fick bogsering likt intet fartyg förr.

Så gick färdens söderut med en fart av 25 ml per dag.

På isberget inredde man åt sig på bästa vis. Däckhus, kojor o. d. flyttades från Teddy till "chefsfartyget". Låtsas alla kläder och all proviant. Löjtnanten till bredde isberget som ett skeppskädd såll se ut, och allt gick, så långt möjligt, i sjönormala gånger. Löjtnanten följde logsbok, som utan tvivel kommer att bli en århundradens mest intressanta äventyrsböcker, om den ges ut i tryck. Verkstad inrättades, där besättningens tillverkade slädr, sovackor, vinterkläder, skor o. s. v. Alla observationer, som det tillkommer en befälhavare till sjöss att göra, gjordes av löjtnanten-ledaren.

Vake mot isbjörnar.

Som isbjörnar visade en farlig näringsbent, sattes natt och dag utvakter mot bestarna. Ofta kunde de vita björnarna ej synas mot den vita snön, för när de voro vakterna in på livet. Då blev fråga om vem som skulle få ett mål av den andre! Men som hela Teddy's besättning nu återkommit helskinnad från färden, förstår man, att det blev björnen, som blev föda, ej mannen. För övrigt blev matsedeln förmågligast av såll.

Emellertid föll "skeppet" allt längre mot söder. Dock vägrade löjtnanten knappt hoppas, att färden skulle sträcka sig så långt ner, att räddning stode att vinna utifrån. Snarare väntade man, att isberget, sist och slutligen skulle i östlig kurs hanna vid Grönlands obödda kuster och där krossas med man och allt.

Stormen kom före jul.

Så kom stormen — en fruktansvärd storm, som hell enkelt knäckte isberget i tu, som en tång knäcker en båt, och redskap och knöjer och räckschus och en bel del annat gick förlorat. Detta var strax förr jul.

Då var intet annat att göra än att på en ö önska ombord på den snart sagt i marvetten gländende Teddy. Men just så led den del av berget, Teddy länkats vid, och till hans glädje hopp nu började en äventyrslyd

A STRONG RELIABLE BUSINESS SCHOOL. THE Success BUSINESS COLLEGE Limited. 385 1/2 PORTAGE AVE. — WINNIPEG, MAN.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGEN-ANKARET

Den som klar, förklar, med på en avbudsning, borde läsa av hela boken — den är av värde för folk som äro gifva sig, eller som leva i olyckligt äktenskap! Den beskriver vida fler, alla äktenskapsformer, de förskräckliga följerna av ungdomslyster, så som svaghet, nervositet, missnöje, svaghet o. s. v. och förklarar, hur det är för alltid kan upphävas. Detta skrift, utgivet av M. A. Ericus Medical Institute, kostar bara 25c. (Postskatt 5c.)

M. A. Ericus Medical Institute

684 Union Avenue, New York. Inkompetent läso i engelska med kongresslagar för undertryckande av kvackare. Var god nämna Svenska Canada-Tidningen.

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGSBYRÅ

giver GRATIS upplysningar om förländerna för farmaceuter, arbetsverke- och industriarbetare, arbetsförtjänster, lediga platser, priser som önskas, land till salu, platser på land, frittt hometandland etc. etc.

STORT FRIHANDELSMÖTE I LONDON

Den internationella kommittén för betraktandet av frihandel har nyligen avhållit ett möte i London, varvid utredningslinjerna för ett större internationellt möte, som kommer att avhållas den 30 september, om det är av korrespondent från London till Norges Handels- och Sjøfartstidning meddelar.

SKANDINAVISK TANDLÄKARE DR. PHILIP A. ECKMAN

Tändernas vård får ej försummas, om Ni önskar behålla Eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. Jag står med nöje till Eder tjänst och vill giva Eder alla råd jag kan, och vill undersöka edra tänder gratis.

Tänder utdrags emottfritt. OBS. Ny Lokal. DR. PHILIP A. ECKMAN. 204 Sterling Bank Bldg. Hörnet av Portage & Smith WINNIPEG.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna ordnningar för 2:dra och 3:dje klass respassagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ANGBÄTSSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

direkt besättning, men i många andra land, som ha anvant mera indirekt besättning, är det värre att få frihandelsprincipen accepterad. De med detta spörsmål förbundna frågorna komma att närmare diskuteras vid den kommande konferensen, varvid man förväntar, att representanter från alla länder komma att deltaga.

En fordringsägare hade fyra gånger sökt herr Pank utan att finna honom. Femte gången skrev han på hans dörr med stora bokstäver: Fåhund!

Dagen därpå mötte han sitt offer i ett gatörn.

— Antligen! — utropade han — jag har sökt er i fjorton dagar utan att finna er hemma, senast i går.

— Ja, jag såg det, svarade Pank — ni lämnade ert viskort.

Två livsfråskningsagenter träffas, och båda skriva med sina bolag.

— På vårt bolag dröjer det inte mer än på sin höjd tre dagar efter ett dödsfall, förrän är det uppkärrat, säger den ene.

— Det var väl ingenting att tala om, infaller den andre. Vårt bolag har sitt kontor i tredje våningen av ett sjuvåringshus. En platsägare, som var försäkrad hos oss, föll nyligen ned från taket där och försäkringsmannen överlämnades till honom i förbitran.